

Domáca pobožnosť na 1. nedeľu po Veľkej Noci (19. apríl 2020)

1. Úvod

V mene Boha Otca i Syna i Ducha Svätého

2. Pieseň ES 144

3. Odriekanie 10 Božích prikázaní:

Aby sme si všetci spoločne pripomenuli zákon Boží, odriekajme spoločne desať Božích prikázaní:
Ja som Hospodin, tvoj Boh ...

4. Zamyslenie nad Božím slovom (1Pt 1, 3-9)

S úctou si vypočujme slová Písma, ktoré sú zapísané v 1. liste apoštola Petra 1, 3-9:

„Požehnaný Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, ktorý nás zo svojho veľkého milosrdenstva vzkriesením Ježiša Krista z mŕtvych znovuzrodil pre živú nádej: k neporušiteľnému, nepoškvrnenému a nevädúcemu dedičstvu, odloženému v nebesiach vám, ktorých moc Božia zachováva vieru na spasenie pripravené zjaviť sa v poslednom čase. Vesel'te sa z toho, hoci sa teraz ešte, keď treba, na krátky čas aj rmútite pre rozličné pokúšania, aby vaša skúšaná viera, omnoho drahšia ako hynúce, ale ohňom preskúšané zlato, bola vám na chválu, slávu a česť pri zjavení Ježiša Krista. Nevideli ste Ho, a milujete Ho; ani teraz Ho nevidíte, a veríte v Neho a radujete sa nevýslovnou radosťou plnou slávy, dosahujúc cieľ svojej viery, spasenie duší.“

Milí bratia a sestry!

Zaoberá sa niekto z nás vážne otázkou načo sú nám šaty, jedlo alebo dom, v ktorom bývame? Sú to bežné veci a vedú k zachovaniu a skvalitneniu života. Ak sa poriadne neoblečieme, môžeme prechladnúť a vážne ochorieť – hovoríme už aj deťom. Ak sa dobre nestravujeme, alebo by sme bývali kdesi v lese pod holým nebom, vystavili by sme svoj život ohrozeniu. Náš život je teda priorita, venujeme mu značnú pozornosť a neriešime, či je to potrebné alebo nie. Ako je to však s vierou? Nad ňou už nejedni krútia hlavou a pochybovačne sa pýtajú: „načo je viera?“ Pritom je táto otázka rovnako bizarná ako tá o šatách. Ako tie šaty či jedlo vedú k zachovaniu života, vedie aj viera k zachovaniu života, ba ešte viac. Viera totiž prináša život večný.

Dnešná nedeľa má veľmi krásnu a výstižnú tému: „blahoslavená viera“. Týmto nevšedným prívlastkom chce vyzdvihnúť dôležitosť viery a to práve v kontexte Veľkej Noci. Nie nadarmo je tejto téme venovaná práve prvá nedeľa po Veľkej Noci. Pre prvých kresťanov to bola mimoriadna nedeľa. Nazývala sa aj biela, pretože práve v tento deň kresťania prijímali medzi seba nových katechumenov, ktorí boli odetí v bielych rúchach. Ich biele rúcho symbolizovalo oslávené telo Ježiša Krista a nedeľa po Veľkej Noci dávala ideálny priestor na to, aby človek – katechumen – vyznal, že verí vo vzkrieseného Ježiša Krista. S touto nedeľou sa spája evanjelium o Tomášovi, ktorý nechcel najprv veriť tomu, že by azda Ježiš bol naozaj vstal. Keď však videl Jeho rany a položil ruku do Jeho boku, vyznal: „Pán môj a Boh môj“ (J 20, 24-29). To je to najkrajšie a najdôležitejšie vyznanie. Niet tu ani slova o vierouke, dogmatických detailoch či náboženských poučkách. Znie iba jedno jednoduché, no o to hlbšie vyznanie: „Pán môj a Boh môj“. A tak ako to vyznal vtedy Tomáš, mali to v súvislosti so vzkrieseným Ježišom Kristom vyznať aj bielo odetí katechumeni. Až potom sa mohli stať členmi kresťanskej cirkvi. Sme aj my dnes ochotní vyznať rovnako jednoducho a predsa hlboko svoju vieru? Ak áno, ak je Ježiš Kristus aj naším Pánom a Bohom, potom sú aj nám určené slová apoštola Petra.

Apoštol Peter v prvom rade oslavuje Pána Boha za to, že nám dal nádej večného života. Doslova hovorí, že nás „znovuzrodil pre živú nádej“. To slovíčko „znovuzrodil“ je veľmi dôležité. Poukazuje totiž na to, že človek nádej večného života mal, no stratil ju. Stratil ju v okamihu, keď sa rozhodol neposlúchať Boha a ísť vlastnou cestou. To bol ten okamih, kedy sa brány do večnosti zatvorili – presnejšie, zatvoril ju človek a neuvedomil si, že kľučka je len z vnútornej strany dverí. Tak bola nádej večného života stratená až do chvíle, kým nám ju Pán Boh znova nedal. A to sa stalo vzkriesením Pána Ježiša. On je ten, ktorý znovu

otvoril bránu, ktorý umožnil človeku návrat a ktorý sa stal cestou. Ved' sám povedal, že nik nepríde k Otcovi, ak len nie skrze Neho (J 14,6).

Oslávený Boh nám teda vzkriesením Pána Ježiša znovu dal nádej večného života. Je to však niečo, čo sa už zrazu týka všetkých? Ako keď vláda schváli zrušenie nejakého poplatku a zrazu nikto nemusí nič platiť? Nie. Táto nádej je daná len tým, ktorí veria v Pána Ježiša Krista. Je to logické. Ved' ako by mohol dostať večný život ten, kto oň nestojí alebo popiera darcu – Ježiša Krista? To ako keby sme čakali, že z bezplatného cestovania vlakmi sa budú radowať tí, čo jazdia autami a vlaky nepoužívajú. Bezplatné cestovanie vlakom ocení len ten, kto vlaky využíva, potrebuje ich k svojej preprave a zrazu sa nimi môže previezť bezplatne. Je to ponuka pre všetkých v danej vekovej či sociálnej skupine, no úžitok z nej majú iba tí, čo nastúpia do vlaku. Rovnako tak vzkriesenie Pána Ježiša prináša zisk v podobe večného života len tým, ktorí oň stoja a vierou vyznajú Ježišovi Kristovi: „Pán môj a Boh môj“. Prísť k Pánovi Ježišovi a vyznať vieru v Neho je teda - obrazne povedané – ako prísť na stanicu a nastúpiť. Kto nenastúpi, necestuje bezplatne. A kto neuverí a nevyzná svoju vieru, nemôže prijať večný život.

Apoštol Peter však nechce svojimi slovami len poukázať na vrátenú nádej, ale hlavne chce nabádať k radosti. To, o čom hovoril doteraz, je ten základný dôvod. Boh nás vzkriesením svojho Syna znovuzrodil k nádeji večného života. Preto sa veselte! Život ani dnes ani vtedy nebol jednoduchý. Aj ľudia v prvom storočí mali svoje starosti rovnako, ako ich máme my dnes. Navyše k ich bežným starostiam mohla nejednu trampotu pridať aj ich príslušnosť k cirkvi. A predsa sa mali radowať. Apoštol pamätá na problémy bežného života, aj na tie, ktoré sú spojené s vierou. Ved' človeka neraz kadečo pokúša alebo nabáda poľaviť v ostražitosti či horlivosti viery. Ale všetko je to len dočasné. Trpíte, no iba na krátky čas. Všetko to utrpenie či pokúšanie raz skončí. Ale život a radosť neskončia. Ony sú večné a preto stojí za to chvíľu kvôli nim aj trpieť. A nie len to. V utrpení sa naša viera upevňuje a tak viera toho, ktorý prešiel aj nejakými tými pokúšaniami či utrpeniami je v konečnom dôsledku silnejšia a tak aj hodnotnejšia ako viera toho, kto pre ňu nemusel nikdy nič vytrpieť. Je to ako s ľudským telom. Kto sa hýbe, cvičí alebo je stále v nejakej činnosti má svaly pevnejšie ako ten, kto celé dni iba presedí na gauči. Pritom leňošiť je také pohodlné. Kto by sa chcel namáhať v pohybe? No svaly toho, kto sa nehýbe, zmäknú a je v konečnom dôsledku fyzicky slabý. Aj naša viera sa má v súženiach zocelovať a posilňovať, aby nám poslúžila v deň, keď sa stretne s Pánom Ježišom Kristom.

Pána Ježiša sme nevideli a nevidíme Ho, no predsa v Neho veríme a milujeme Ho. A tak sa opäť vraciame k Tomášovi, ktorý odmietal veriť, kým na vlastné oči Pána neuvidí. On mu vyhovel a zjavil sa mu. No zároveň vyzdvihol tých, ktorí „nevideli a predsa uverili“. To sme my. To sú všetci tí, ktorí prišli po Tomášovi, nemali už tú možnosť vidieť na vlastné oči Pána Ježiša, no predsa Ho milovali a odovzdali Mu svoj život. Kto by ich porátal za tie takmer dve tisícky rokov? Patríme medzi nich? Amen.

Pomodlime sa:

Pane Ježiši Kriste, nevideli sme Ťa svojimi očami, no predsa sme vďaka Tvojmu Svätému Duchu uverili v Teba a poznali, že Ty máš slová večného života. Vyznávame dnes svoju vieru tými jednoduchými slovami: „Pán môj a Boh môj“. A ďakujeme Ti za to, že sa nám skrze Tvoje vzkriesenie opäť dostalo nádeje večného života. Daj, aby sme sa z toho úprimne radowali, všetky pokúšenia a skúšky znášali a tešili sa na to, že raz Ťa tvárou v tvár uzrieme a večne s Tebou prebývať budeme. Amen.

Teraz spoločne odriekajme modlitbu Pánovu:
Otče náš, ktorý si v nebesiach...

5. *Viera všeobecná kresťanská*

Napokon spoločne vyznajme vieru v trojjediného Boha slovami Apoštolského vyznania:
Verím v Boha Otca všemohúceho...

6. *Pieseň ES 130*

7. *Záverečné požehnanie*

Prijmite požehnanie:

Milost' Pána Ježiša Krista, láska Božia a úcastenstvo Ducha Svätého so všetkými vami! Amen.